

VEZETŐK LAPJA

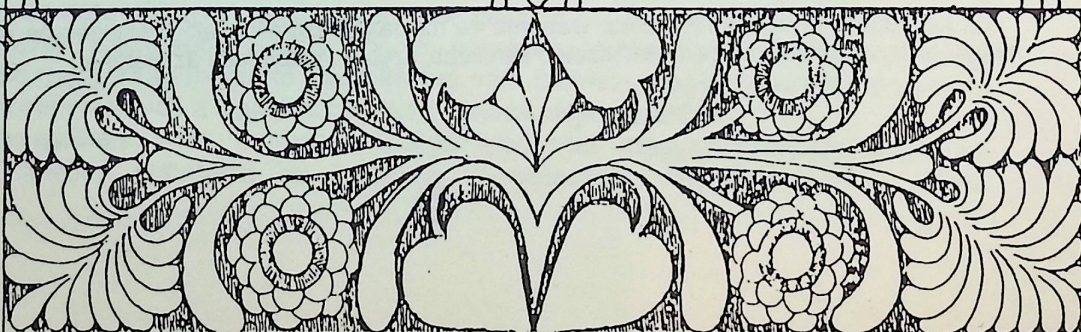
A MAGYAR CSERKÉSZVEZETŐK ÉS SZÜLŐK FÉLÉVI ÉRTESÍTŐJE

+ Bodnár Gábor 1920-1996

1997

85. szám

ELŐLJÁRÓBAN

A Vezetők Lapja 85. számát Bodnár Gábor emlékfüzetként adjuk ki. Ezzel is lerőjük hálánkat a Külföldi Magyar Cserkészszövetség atyjának, úgy is mondhatnám, fejének és szívének, aki immár az örök hazába költözött.

Az itt közölt megemlékezések és részvétnyilvánítások csak egy töredékét teszik ki annak a sok levélnek és megemlékezésnek, amelyet Gáborbá' halála és temetése alkalmával a világ minden táján írtak. Ezeket közöljük, mert ezek jutottak el a szerkesztőségbe. Képezzenek ezek az írások színes virágcsokrot, emlékeztessenek bennünket Gábor-bá színeiben gazdag életére, és indítsanak bennünket arra, hogy mi is valami hasonlóan szépet alkossunk életünkkel és életünkben.

Mint ismeretes, december 28-án gyászmise keretén belül búcsúztatták el Gáborbá't a passaici (New Jersey) Szent István rk. templomban. Erről így számol be Némethyné Keserű Judit: "A templom zsúfolásig megtelt. Aki csak cserkész volt, egyenruhában jelent meg. A helyi csapatokon kívül New York, New Brunswick, Philadelphia, Washington csapatai voltak jelen, de Caracasból, Clevelandból, Hamiltonból, Montreálból, Torontóból, Chicagóból is eljöttek a régi és jelenlegi munkatársak, cserkészvezetők, hogy végső tisztességüket megadják.

Gáborbá' kívánsága szerint, Ft. Mustos István latin nyelvű gyászmisét tartott Ft. Végvári Vazullal. Nt. Bertalan Imre református esperes mondott gyászbeszédet. Az egyházi énekeket az egész gyülekezet énekelte, a cserkész táborokban meghonosodott népdal-dallamra.

A mise után a Szent István nagyteremben tartottunk rövid megemlékezést. Lendvai L. Imre nyitotta meg, és néhány szóval angolul köszöntötte a nem-magyar jelenlévőket, elsősorban a többi volt exil cserkészszövetségek képviselőit. Ezt követően Némethyné Keserű Judit a világ minden részéről küldött megemlékezésekből, részvétnyilvánításokból olvasott fel szemelvényeket, ami után Gáborbá' néhány kedvenc népdalát énekeltük el. Végül ifj. Vajtay István mondta el a fiatal cserkészeknek, hogy mi mindent köszönhetünk Gáborbá'-nak.

Gyászsunkat és fájdalomunkat csupán az az erős elhatározás enyhíti, hogy Gábor-bá örökségét, a magyar cserkészet lobogó lángját fogadalmunkhoz híven továbbra is őrizzük és ébren tartjuk. Ennek jelképeként nagy szeretetkört alkotva a "Szellő zúg távol" hangjával búcsúzzunk hön szeretett és tisztelt vezetőnkől." A beszédek után agapéra maradtak együtt a gyászolók, melyet az egész körzet cserkészszülei készítettek nagy szeretettel.

A fent említett szemelvények felolvasása után Judit még hozzátette: "Gáborbá' halálának híre szétfutott a világ minden tájára, ahol magyarok élnek. A mai napon Clevelandban, Los Angelesben, Buenos Airesben, Sepsiszentgyörgyön, Torontóban, Calgaryban összegyűlnek a cserkészek - úgy, mint mi itt - hogy megemlékezzenek Gáborbá'-ról. Sok-sok cserkész összejön a világ minden táján, mert a nagy szomorúságban erőt ad az együttlét, az, hogy beszélhetünk arról, akit búcsúztatunk, hogy felidézhetjük személyét, munkáját, - és azt a sok mindent, amit tőle kaptunk. Mint ahogy mi megrendültünk, távolban élő testvéreink is megrendültek."

Budapesten 1997. február 22-én a jezsuiták Jézus Szíve templomában Ádám atya mutatott be szentmisét Gábor-báért. Kb. 150 személy volt jelen. A MCSSZ szép számban képviseltette magát. Pap Gyuszi-bá is eljött Győrből, pedig alig lát. Népi dallamra írt zoltárokat énekeltünk. Benedek László vezette az éneket. A mise végen a cserkészinduló előtt elénekelték Gábor-bá egyik kedves nótáját: Lement a nap a maga járásán... A húsvéti gyertyatartót Gábor-bá felnagyított fényképe díszítette. A jezsuita templom cserkészei csapatszólójukkal álltak díszőrséget. Mátrai György, mogyoródi plébános (volt Fillmoreban) Bern Ferenc, a Táborkereszt egyik tagja és Pál-Deák Szabolcs, a volt winniepei plébános koncelebráltak.

Legyen ez a füzet emlékeztető Gáborbá'-ra mindazok számára, akik tisztelték és szerették Őt és hálával tartoznak Neki, mert a cserkészen keresztül, szebbé, jobbá tette az életüket.

a Szerkesztő

KÜLFÖLDI MAGYAR CSERKÉSSZÖVETSÉG SAJTÓOSZTÁLYÁNAK GYÁSZJELENTÉSE BODNÁR GÁBOR MEGHALT

Garfield, 1996. december 22-én

Megrendülten, de Isten akaratában megnyugodva közöljük cserkészeinkkel, a szülőkkel, a külföldi és otthoni magyarsággal, hogy Bodnár Gábor -- Szövetségünk megálmodója, 12 "Hontalan Sas" lelkes részvételével megindítója, majd 4 világrész 15 országában 82 csapatra felnőtt mozgalom áldozatos és önzetlen vezetőinek közös munkájával megvalósítója -- és félévszázad minden egyes napján gondos élenjáró vezetője -- 1996. december 22-én, prosztata rákbetegségben, hosszas szenvedés után, Garfield-i otthonában, családjá körében elhunyt.

Bodnár Gábor életműve -- a külföldi magyar cserkészzet -- mindenütt észlelhető a nyugati magyarság szóróvályóközpontjaiban. Életét annak szentelte, hogy a történelmi sorscsapások következtében Nyugatra szakadt magyarság leszármazottainak jelentékeny része megtartsa őseinek anyanyelvét, kultúráját és a magyar cserkészzet humanista, keresztény és magyar szellemiségében nevelődve, magyarságát lelkében és tetteiben megőrizve -- legyen hű és hasznos polgára befogadó hazájának. Bodnár Gábor egyénisége az évtizedek folyamán legendaszerűvé vált a cserkészzetben. Ő azon vezetők közé tartozott, aki nem hatásköre befolyása alatt cselekedett, hanem -- rangjától, címétől függetlenül -- ömaga teremtetten meg hatáskörét, hogy megvalósíthassa álmát: a magyar cserkészzet hagyományainak és Teleki Pál gróf nemzeti szellemű cserkészreformjának átmentését a magyar nemzet jövője számára. Munkájának eredményét bizonyítja, hogy megközelíti az ötven ezret azoknak a nyugati magyaroknak a száma, akik az elmúlt ötven évben, rövidebb-hosszabb ideig részt vettek a magyar cserkészéletben. Közülük sok ezen ma is hűséges magyar cserkészek.

1920. szeptember 9-én született Miskolcon. Középiskoláit is ott végezte, és katolikus létére büszke volt arra, hogy tanulmányait az 1560-ban alapított Lévay József református főgimnáziumban kezdte, Érettségi után a Ludovika Honvédakadémián szerezte meg a szervezéshez szükséges ismereteket, mely született szervezőképességének határozott keretet adott. 1935-től kezdve cserkészkedett, Hárshegyen nyert cserkészisztizti kiképzést, 19 éves korában elérte a legmagasabb cserkészvezetői rangot, és 1942-től tagja az Országos Cserkész Nagytanácsnak. A veszített háború után katonai alakulatával Németországba került. A magyar határon, hazájától búcsúzva megfogadta, hogy amíg él, a magyarságot fogja szolgálni minden erővel. Életpályája nyitott könyv és a bizonyosság, hogy fogadalmát megtartotta.

A németországi Pfarrkirchen-ben 1947-ben bekapcsolódott az akkor -- menekülttáborokban -- bemutatkozó magyar cserkészzet munkájába és haláláig annak célkitűzéseit szolgálta, fejlesztette és irányította. 1950-ben elvégezte a legmagasabb fokú nemzetközi cserkészképzést és elnyerte a Gilwell Wood Badge-t. Az otthon betiltott cserkészmozgalom örökébe lépett külföldi Magyar Cserkészszövetség vezetőtisztje 1947-től, ügyvezető elnök 1961-től, végül főtitkár 1993-tól 1997-ig. De önkéntes nyugalomba vonulása után is szíven viselte a magyar cserkészzet gondját halála órájáig. Három könyv szerzője: *A magyarországi cserkészzet története*; *Néprajzi Vázlatok*; *Scouting in Hungary*, munkatársaival öt cserkészpedagógiai könyv szerkesztője, számtalan újságcikk írója, szerkesztője volt a külföldi Magyar Cserkész-nek és a Vezetők Lapja-nak. Bölcs tervszerűséggel irányított munkája révén a cserkészzet számos intézménnyel gazdagodott (cserkészházak, cserkészparkok, vezetőképző keret, nevelő táborok, iskolatáborok, regőstáborok, hétvégi cserkésziskolák, cserkész-érettségi stb.) és a nyugati magyarság megtartó alappillérvé vált. Számos magyar egyházi, társadalmi és kulturális intézménynek volt a tagja, munkatársa, tanácsadója, vezetője.

Történelmi érdemei közé tartozik a Kárpát-medencei magyar cserkészmozgalmak újjáélesztéséért kifejtett öntudatos és hatékony munkássága, vezetői törzsének lelkes támogatásával.

A Magyar Köztársaság elnöke, Göncz Árpád -- maga is hajdan cserkész -- a Magyar Érdemrend Középkeresztjével tüntette ki Bodnár Gábort. Számos kitüntetést kapott nyugati magyar szervektől is.

Gyászolják felesége Jámbor Ágnes cserkészvezető, nyolc gyermeke: Ágnes, Emőke, Csilla, Gábor, Zoltán, Réka, Enikő, Tünde és tíz unokája: Lídia, Anita, András, Réka, István, Anikó, Csilla, Gábor, Austin, Krisztina, menyei, és vejei, valamint kiterjedt rokonsága az Egyesült Államokban és Magyarországon.

Lelki üdvéért a Passaic-i Szent István templomban (Third Street 223,) lesz latin nyelvű engesztelő szentmise 1996. december 28-án, szombaton de. 11 órakor. Koszorú és virág küldését kérjük mellőzni; helyette a Külföldi Magyar Cserkészszövetség Bodnár Gábor Emlékalapítványa számára hálásan fogadunk adományokat (P.O.Box 68, Garfield NJ 07026).

A Külföldi Magyar Cserkészszövetség Arany János szavaival búcsúzik Bodnár Gábortól, a nagyvilágban szétszóródott magyar cserkészek lánglelkű vezetőjétől, a felejtethetlen Gáborbától:

*Nem hal meg az, ki milliókra költi
Dús élte kincsét, ámbár napja múlt,
Hanem lerázván, ami benne földi,
Egy éltető eszmévé finomul.*

Cseh Tibor, Sajtóosztály-vezető

BODNÁR GÁBOR MÉLTATÁSA A TEMETÉSI SZENTMISÉN

1941. őszén történt a miskolci református püspök, Farkas István rezidenciájában. Mint akkortájt érkezett püspöki segédlelkészét magához hívatott, hogy bemutasson szeretett fiatal unokaöcsének, huszonegy-két éves Bodnár Gábornak, aki falujából, Tiszabercelből éppen rokoni köszöntést hozott a püspök családjától. Nagybátyja érdeklődésére, hogy most mivel is foglalkozik, Gábor ezt válaszolta: most leginkább a cserkészettel törődöm. A többórás beszélgetésből két szó vésődött emlékezetembe: cserkészet és törődés.

Amikor a passaici gyülekezet 1954-ben meghívott lelkipásztorának, első estvéi látogatóm Bodnár Gábor volt, akivel Amerikába érkezése óta tartottam a kapcsolatot. A kedves látogatás után, Gábor ezzel búcsúzott: Imre, aztán törődj velünk is, cserkészekkel. Megint jelentkezett a törődés gondolata. Aznap este valami ilyesmit írtam naplómbe: Ma találkoztam egy jó emberrel, aki törődik és arra kért, hogy én is törődjek... Ahogy teltek az évek, akkor már a rokon lelkek törődése során egyre inkább megismertem Gábor alaptermészetét, mondhatnám szenvedélyét: A cserkészettel való törődést. Törődött már ott Miskolcon, majd országos vonatkozásban, később európai szinten, végül egész világra kiterjedően. Ha nekem kellene egy kopjafát készíteni Gábor emlékére, ezt a mondatot vésném neve mellé: aki törődött a magyar fiatalokkal...

Amikor azon gondolkodtam, melyik legyen az a bibliai rész, melynek vezetésére rábízhatom gyászoló magamat és ezt a végtisztességet tevő gyülekezetet, választásom Illés próféta történetére esett, akit bátran nevezhetünk a törődés prófétájának. Néhány verset olvasok a Királyok Első Könyve 17. részéből: *"Történt ezek után, hogy megbetegedett az asszonynak, a ház tulajdonosának a fia, és betegsége olyan súlyossá vált, hogy már nem is lélegzett. És a próféta így szólt: Add ide a te fiadat. És elvette öléből és felvitte a felső szobába, ahol lakott és az ágyra fektette. És háromszor ráborult a gyermekre és így kiáltott az Úrhoz: Istenem, Uram: Térjen vissza a lélek ebbe a gyermekbe. Az Úr meghallgatta Illés szavát, a lélek pedig visszatért a gyermekbe és az föléledt. Akkor Illés fogta a gyermeket, levitte a felső szobából a házba, odaadta az anyjának és ezt mondta: 'Nézd, él a te fiad.'"* Egy, a gyermekét sok gonddal-bajjal nevelő édesanyjáról, a sareptai özvegyről szól a bibliai tanítás. Senkijesemije nem volt csak egy beteg gyermeke. Eledele egy marék liszt, meg egy csepp olaj. Ebből tengette életét, oh dehogy is a maga életét, hiszen ez az édesanya nem magáért, hanem beteg gyermekéért élt. Itt lép színre a próféta törődése. Illés sok minden mással törődött. Mindenek felett törődött az egy-igaz-istenhit győzelmével a Baál papok felett. A Kármel hegyen csak az imént aratott döntő győzelmet felettük. Szinte belerokkant a tusába és most halálos fáradtan vonszolja magát a pusztában. Menekül Jezabel királynő dühe elől és pihenésre vágyik. De Isten újabb feladatot ró rá. Meg kell mentenie egy beteg gyermeket. Ez újabb törődéssel jár, de Illés nem tétozódik. Vállalja a gyermek megmentését.

Hiszem, hogy nem fűzünk erőltetett magyarázatot az Ige tanításához, amikor azt mondjuk, hogy Isten prófétájának és a próféta lelkületét tükröző intézménynek nem lehet fontosabb szolgálata, mint megmenteni a gyermeket. Amikor a bibliai asszonynak, az első világháborút elvesztett Magyarországnak mindene odaveszett és semmije nem maradt, csak egy csepp olaja, maroknyi lisztje, meg egy vézna, beteg gyermeke, szomorú, kifosztott, megcsonkított világába betoppant az ifjúság nevelésének egy új szolgálata, a cserkész mozgalom. Mint oly sok más nemzeti áldás az is az ezeréves keresztyénség, az egyházak közvetítésével érkezett és lett közös nemzeti kinccsé. Imádkozva jött, mosolyogva, játékos kedvvel jött és nagyon, de nagyon jókor jött. Jött, hogy átvegye a tehetetlen édesanya karjaiból a vézna, beteg gyermeket. Azért jött, hogy visszaadja neki, de már egészségesen, vidáman újjászületve.

Illés óta minden prófétai lelkületben végzett nevelői munka ezt teszi: törődik a gyermekkel. Ezt tette a cserkészet magyar földön, tehát eredeti talajában, végezte ott 35 éven át, míg ki nem iktatta a nemzet életéből az erőszak vaksága, hogy először a menekült táborokban, majd a diaszpórában tömörült magyar szigeteken folytassa nevelői szolgálatát. Ott is, új talajában is

döntő szerepet vállalt a cserkészzet egy olyan korban és egy olyan élethelyzetben, amelyben a felnőttek nemzedéke el volt foglalva saját gondja-bajával, a maroknyi liszt, meg a csepp olaj beszerzésével, az újrakezdés számtalan nehézségével. Megint csak jelentkezett a cserkészek törődése. Isten támasztott prófétai lelkületű vezetőket, akik megint és újra átvették a beteg gyermeket az édesanyák karjaiból, hogy a gondok nyomasztó mélységéből ismét csak óégi magasságok felé emeljék a gyermeket.

A feladat a régi: Felfelé a gyermekkel. És itt már Bodnár Gábor szól hozzánk, aki saját életrajza szerint ott szánta oda magát másodszor és végérvényesen a magyar fiatallal való törődésre. Szinte a próféta szavaival hirdet: Fel a gyermekkel, a magasságok felé. Ki a szabadba, a természet ölébe. Legyen tiszta kilátása a teremtettség szépségeire, történelmünk hegyláncaira. Legyen kitéve népi kultúránk felüdítő áramlásának. Felfelé a ködök, gázak világából, az erkölcsi mocsarak lápjából, tisztán fénylő magasságok felé, ahol indulónk szavaival Isten arca néz le ránk. De ezt nemcsak mondja, hanem, mint a próféta cselekszi is. Mert, mint mondotta, földről felfelé hajtani a gyermeket nem lehet. Csak magával vinni, felvinni lehet. Nem az a nevelő, aki kergeti a gyermeket a magasságok felé, hanem aki átöleli, szívéhez szorítja a gyermeket és, mint a próféta, kettős teherrel megy a felházba. A cserkész nevelői munka, nem mellékfoglalkozás, üres órákban, nyári vakációkban választott szórakozás, hanem a soha bele nem fáradó szeretet és törődés munkája. A cserkész nevelői szolgálat nem fizetett munka, ellenkezőleg: neked kerül pénzedbe, vagyondba, idődbe. Nem mellékfoglalkozás az, üres órákban, nyári vakációban választott szórakozás, hanem a soha meg nem lankadó törődés munkája. Egy Illés prófétára emlékeztető megrendítő segélykiáltás: Én Uram, Istenem, térítsd vissza a gyermek lelkét öbelé. Erre jön a boldog mozdulat, amikor a próféta visszaadja anyjának a gyermeket: Lássad, él a te fiad.

Bodnár Gábor megélte azt a történelmi pillanatot, amikor az az országhatáron kívül élő cserkészzet visszaadta a megmentett magyar gyermeket, a sareptai özvegynek, a magyar nemzetnek: Lásd, itt a te fiad. Elalélt, de már él, és jelentkezik szolgálatra, lelkében a magasságokban szerzett látomásokkal, szívében a magyar küldetésstudat tűzével. Gábor csak test szerint tűnik el szemeink elől, de velünk van láthatóan, nagyon is valóságosan azáltal, hogy a gyermek él, ott, a sareptai özvegy, a sok viszontagságot látott édesanya, a magyar nemzet ölén, meg az országhatáron kívül, ahol csak magyarok élnek. A szétszórt árvalányhaj már összegyűjtve, örvendezve leng.

Sátorháza leomlott, de a mi könyörgésünk és törődésünk most sátort emel hozzá mindenben méltó, hön szeretett hitvese, Ági fölé és a szerető gyermekek, a drága unokák köré, és buzgón könyörgünk, hogy ez az általa nagy gonddal és törődéssel nevelt fiatal nevelői gárda vigye tovább szent törődéssel az ő megkezdett művét. Ámen.

Nt. Dr. Bertalan Imre
református esperes

Szeretett Testvéreim, Gyászoló Jó Magyarok,
Bodnár Gábor, Szeretett Családjának Tagjai,
Kedves Jó Ágnes!

"Akkor az Isten-ismerők ragyogni fognak, mint a fénylő égbolt, s akik igazságra tanítottak sokakat, tündökölnék örökkön örökké, miként a csillagok" (Dan 12, 2) - így szól a próféta szava, így szól az Írás vigasztalása mindannyiunk számára. Kell a vigasztaló szó nekünk, árva magyaroknak, hiszen ismét nagy a mi gyászunk, nemzedékünk egyik legjelesebbjét veszítettük el. Elvesztettük, emberileg szólva, de egy újabb csillag gyúlt a magyar égen, hogy Bodnár Gábor élete, jó példája, munkássága, tanítása, öröksége még jobban megmaradjon mindannyiunk számára, nemcsak a magyar emigráció, hanem az egész magyarság számára.

A halál ténye, az elválás szomorúsága mindannyiunkat lesújt, mindannyian, minden magyar, egész nemzedékünk a magyarság egyik legjelesebbjét veszítette el Gáborban, akit azért adott a Teremtő mindannyiunk számára, hogy az emigráció sokszor homályos útvesztőin biztos kezű vezetőként keresse a helyes utat, hogy az idegenben is megtartsa számtalan hazáját vesztett honfitársát hazájához hűséges magyarnak, hogy akiket elfogott a kísértés hazát, nyelvet, örökséget felejteni, azokat anyanyelvünk erejével figyelmeztesse, hogy csak egy lehet a hazánk, a nyelvünk, a népünk, az örökségünk!

Gábor bátyánk élete a magyar sors jellegzetes küzdelme volt: kihívás a mostoha sors közepette, szülőföldje elhagyása, az idegenben családalapítás, az élet igenlése és a növekvő családról való gondoskodás már elég feladat egy átlagember életében... de Bodnár Gábor nem volt csak a mindennapok embere, diákkora óta élt benne az a szeretet, amelyből minél több felé adott, annival gazdagabb lett és Gábor adott. Mindenki aki ismerte és vele dolgozott adósa maradt ennek az állandóan osztott, állandóan gazdagodó szeretetnek.

Benne egy nemzedék vívta a fennmaradás sokszor keserves küzdelmét. E küzdelemhez szinte kifogyhatatlan erőt adott mélységes hite, amelyet szülőföldjéről hozott, amelyből gyökeredzett a tölgyfaként viharokat álló férfikora. Élt benne egy minden nehézségben is élni tudó, napsugaras derűt sugárzó remény. Nemcsak a holnapban remélt, reménye a szebb jövőbe látó, magyar remény volt, a keresztény ember reménye, nemcsak várta a jobb napokat, derekasan dolgozott a szebb magyar jövőért. Mindezt pedig tette azért, mert élt benne egy személyválogatást nem tűrő, minden embert megbecsülő, önzetlen szeretet.

Szerette **családját**, azt a nagy családot, amelyre mindig büszke volt, amelyért mindig kész volt áldozatot hozni és mindig önzetlenül dolgozni, szerette **munkatársait, beosztottait**, akik lelkesedtek azért, amiért ő annyit áldozott és dolgozott, akik mindig hallották az ő lankadatlanul lelkesítő szavát, amikor vezette őket, irányítását. Szerette s mindenkinél jobban szerette a **magyar cserkészmozgalmat**, amelyet ő mentett át a jövő számára, és tett azzá munkatársai segítségével, ami most büszkesége a magyar emigrációnak és ami ígérete a magyar jövőnek otthon is.

... és szerette Istenét, Urát, tetteinek, erejének, életművének erőforrását. Szerette a férfi komoly szeretetével, szerette élete végéig gyermekkora egyszerűségével, föltétlen bizalmával. Számára a szenvedés az élet egy részévé vált, még akkor is, amikor ez a szenvedés jelzője volt a közelgő végnek. Ha nem is idézte, megélte Szent Pál szavait:

"Nem tudjátok, hogy akik Krisztusban megkeresztelkedtünk, az ő halálára keresztelkedtünk meg? A keresztségben ugyanis vele együtt eltemetkeztünk halálába, hogy amint Krisztus az Atya dicsősége által feltámadt a halálból, úgy mi is új életet éljünk. Ha ugyanis meghaltunk Krisztussal, hisszük, hogy vele együtt élni is fogunk: tudjuk, hogy Krisztus feltámadva a halálból már nem hal meg, a halál többé nem uralkodik rajta" (Róm 6,8-9).

Élete művének munkatársai legszorosabban saját családja volt, mindig számított rájuk és ők hűséges munkatársaknak bizonyultak. Mellettük ott sorakoznak a magyar emigráció és az utóbbi időkben az otthoni élet vezetőinek legjelesebbjei. Szerette, becsülte, nagyon becsülte mindazokat, akik vállalkoztak vele együtt a legnehezebbre: annyi reménytelenség közepette:

megálmodni, meglátni és késedelem nélkül megtenni mindent azért, amit szívügyünknek vallunk: a magyar, keresztény, becsületből vállalt jövő, a mából épülő magyar jövő.

Munkatársai voltak dolgaiban az ő ideje előtt élő nemzedék legjelesebbjei: a cserkészmozgalom alapítói, annak magyar legjelesebbjei, akár előtte működtek, akár az ő tanítói, vezetői voltak. Csorbíthatatlan hűséggel folytatta jeles elődei munkáját, tudta, hogy neki az a feladata, hogy egy istentelen pogány világban menteni kell a szent örökséget és tenni, amit tett: átmenteni az örökséget a következő nemzedékre. Megtette és ezért az Egyház, a magyar haza, a magyar ifjúság és a magyar jövő nevében Istennek adunk hálát Bodnár Gábor életéért, imáinkkal kísérik az Úr elé, az igazságos s irgalmas Úr elé. Ő várta ezt a találkozást, készült rá, mint ahogy minden munkáját a felkészültség jellemezte és dicsérte.

Mint aki egész életében a jó ügyért harcolt, mondjuk el vele Szent Pál szavait:

"A jó harcot megharcoltam, a pályát végig futottam, hitemet megtartottam. Készen vár az igazság győzelmi koszorúja, amelyet azon a napon megad nekem az Úr, az igazságos bíró, de nemcsak nekem, hanem mindenkinek, aki örömmel várja eljövetelét." (2Tim 4,7-8).

Bodnár Gábor testvérünk, kedves Gáborbá", a Te végső kívánságod az, hogy munkádat folytassuk, a Te örökséged az, hogy életed műve a mi hűségünk erejével a keresztény, magyar jövő erejével jelentse a szebb jövőt és mindegyikünkben kialakítsa az **"emberebb embert és a magyarabb magyart"**.

Most azt kérjük tőled, hogyha Isten elé kerülsz, kérd az egek Urát, hogy jó példátat követve mi is végezhessek a megkezdett: JÓ MUNKÁT! ezt adja az Isten! - Ámen.

Ft. Mustos István, Sch. P.
r.k. plébános

LENDVAI-LINTNER IMRE BEVEZETŐ SZAVAI A GYÁSZÜNNEPÉLYEN

A család és a Cserkészszövetség nevében üdvözöllek mindannyiatokat, akik ma eljöttetek, hogy kifejezzétek tiszteleteteket Bodnár Gábor iránt. Mielőtt pár szóban méltatnám Gáborbá'-t, angolul szeretnék szólni.

Dear family members, friends, fellow scout leaders... as you are well aware Gábor Bodnár was a very special person not only in the eyes of his immediate family, but in the eyes of the larger Hungarian community which he served unswervingly throughout his entire life. Please bear with us as we remember him in our mother tongue, Hungarian.

Bodnár Gábornak, szeretett Gáborbá'-nknak, sok tulajdonsága volt amelyre emlékezhetnénk. Én ma ki szeretném emelni a szolgálat vállalást és kitartást. Mint cserkészvezető több mint ötven éven keresztül szolgált, vállalt, kitartott. Ha nem lett volna ott a cserkészlet virágoskertjében, hogy ápolgassa, gyomlálja, dédelgesse a cserkészvirágokat, a kiscserkészeket, cserkészeket, ez a mozgalom nem virágzott volna ki és ma talán nem is létezne. Gáborbá' hosszú éves szolgálata alatt minden olyan szerepet és munkát elvállalt, amelyre szükség volt. Ha kellett szervezett, ha kellett, tanított, ha kellett lelkesítette, nevelte a vele dolgozó vezetőket. A hosszú évek során kitartott eszméi, elképzelései mellett. Ezeket az erőnyeket mi ma szívünkbe kell, hogy vessük, hogy a cserkészlet virágoskertjében tovább teremjenek az egészséges, szép és jó cserkészvirágok.

Gáborbá' önmagát, tudását, képességeit nekünk adta, cserkészeknek. Családja, Ági néni és gyermekei pedig ezt az embert velünk megosztották. Sokszor úgy tűnt, és így is volt, hogy mi többet követeltünk és kaptunk belőle mint ők. Tudom, hogy ez sok nehézséggel, gondnal járt. Ezt szeretném megköszönni nektek. Tudom, hogy ez a két szó sose fogja hálánkat kellően kifejezni, - mégis szívből mondom a cserkészcsalád nevében: köszönjük szépen.

IFJ. VAJTAY ISTVÁN MEGEMLÉKEZÉSE A GYÁSZÜNNEPÉLYEN

Miként nyilvánul az, ha egy szervezet, egy mozgalom az Isten színe előtt kedves, ha a Gondviselés fényében lakozik? Ha az Isten szerető figyelme szervezetekre is kiterjed (mint ahogyan bizonyára kis is terjed), akkor mi annak a jele? Erre a kérdésre a választ mi, Külföldi Magyar Cserkészek, Bodnár Gábor személyében találjuk. De a válasz nem abban rejlik, hogy Gáborbá' számunkra ki volt és Szövetségünkért mit tett, hanem talán annál inkább abban, hogy életének útja merre **nem** vezetett. Ő számunkra azonos a magyar cserkészettel és nem tudjuk (vagy talán nem akarjuk) elképzelni, hogy ez másképp is lehetett volna. Ha nehéz is, de nézzük ezt az embert és tehetségeit a nem-cserkész világ szemein keresztül, tegyük társadalmunk mérlegére egy-kettőt a sokrétegű talentumaiból.

Elsősorban, nincs olyan munkatársa, aki nem csodálta volna adminisztrációs, szervezési és ügyvezető képességeit. Nemzetközi mozgalmunknak négy nyelven intézte aprólékos ügyvitelét, nem létezett olyan elvi vagy gyakorlati kérdés, amelyre nem tért ki a figyelme, olyan levél amely nem nyert meggondolt választ, vagy olyan adat, név, összefüggés amelyet nem integrált bámulatos emlékezőtehetsége. Minden világvállalat élén ilyen emberek állnak, nincs olyan hivatal, amely nem értékelte volna az Ő csodálatos adminisztrációs képességeit.

Vagy beszéljünk talán pénzügyi érzékéről, amellyel egy négy világrészen működő szervezetet irányított. Ötven éven át, sokszor üres bank-betétkönyvekből ezres létszámú táborokat varázsolt, száz könyv nemzetközi kiadását fedezte és számtalan kis és nagy segélykérésnek eleget tett. Nehéz elképzelni, hogy milyen magaslatokat ért volna el, ha gazdasági zsenialitását a piac törvényei szolgálatára (és nem a cserkész törvények szolgálatára) fordítja. Wall Street és a tőzsdék világa tárt karokkal fogadták volna, de Ő Fillmore szűk fenyős útjait választotta.

És még nem beszéltünk bűvös személyiségéről, pedagógiai érzékéről, karizmájáról, amellyel szövetségünket szétszórtságában összetartotta egy félévszázadig. Páratlan emberismeretéről, mellyel ott, ahol más csak szeplős fiúkat és leányokat látott, Ő már a jövő csapatparancsnokait, körzeti megbízottait ismerte fel. A céljaiban rendületlenül hívó ember meggyőződésével védte és képviselte Szövetségünk érdekeit a nagyvilágban és vezette mozgalmunkat. Az ENSZ-ben vagy a világpolitika színpadán találkozhatunk néha ilyen született vezetőkkel, nem parázsló tábortüzek mellett. De parlamentek és kongresszusok nem kaptak egy gyűszűnyit sem tehetségeiből, azok mind nekünk jutottak.

Mienk, nem másé, lett Bodnár Gábor, a páratlan szervező, adminisztrátor, író, szónok, cserkészdiplomata, karizmatikus vezér. Miénk lett, de miért? És miért pont a magyar cserkészlet legválságosabb évtizedeiben, a magyar történelem egyik leggyászosabb évszázadában?

Hiszem, hogy az Isten előtt nincs véletlen. Ha az ezer más bizonyíték nem is lenne elég, győződjünk meg most már végképp arról, hogy a Külföldi Magyar Cserkészlet az értékes, érdemes és bizony, az Isten előtt kedves pontosan azért, mert azt a Gondviselés egy Bodnár Gáborral áldotta meg. Arannyal nem megvásárolható tehetségeit ötven éven át velünk, nem mással, osztotta meg. Hiszem, hogy ilyen vezetőt és ilyen áldozatot nem érdemel egy múlandó, értéktelen mozgalom, egy olyan mozgalom, amelynek nincs történelmi feladata. Hiszem, hogy feladatunk nem változott, nem ért véget, csak most már sokkal, sokkal nehezebb lett.

Tehát ma, ha kevesebben is, lássunk újból neki a jó munkához, az emberebb emberek és magyarabb magyarok világának megvalósításához. Ezt várta tőlünk Gáborbá' és bizonyára azt várja tőlünk az, Aki Vele minket megáldott.

BÚCSÚSZAVAK BODNÁR GÁBORHOZ

Istenveled Gábor!

Elérkeztél az utolsó útjelhez, Gábor, és követted azt. Lelked a "Hontalan Sasok" égi fészkebe szállt, Teremtőnk mennyei világába. Onnan fogja figyelemmel követni és ösztönözni az utód sasfiak cserkészését, úgy a Külföldi Magyar Cserkészszövetségnek földrészeket átfogó működésében, mint a Kárpát-medence ezeregyszáz esztendő magyar szállásterületein. Ott, ahol életednek utolsó évtizedében lángoló lelkesedéssel és kimeríthetetlen tettekésséggel segítettél új magyar cserkész-sasok szárnyalását.

Szövetségünkben a legidősebbtől a legfiatalabbig alig létezett, vagy létezik olyan cserkész, akinek Veled kapcsolatban ne lennének értékes személyes élményei. A búcsúmondás gondolatai között bennem is megkapó erővel törnek felszínre külföldi magyar újrakezdésünk közös élményei. Pedig ezt megelőzőleg, az akkor elvesztett ősi honban, még csak nem is tudtunk egymásról. Aztán az első külföldi évtizedünk során a sors csak hébe-hóba nyújtott alkalmat találkozókra, szóváltásra. És mégis, szinte csodával határos, hogy ezek a rövid találkozások évekre hangolták össze elgondolásainkat, teendőinket, együttes vezetői szerepvállalásunkat. Hárshegy és Gödöllő azonos élményei, fogadalmunk azonos elkötelezettsége közel három évtizeden át fűztek bennünket szoros baráti munkaközösségbe. Néha mindkettőnket meglepett, hogy mennyire egyféleképpen láttuk a tennivalókat, és terveztünk megoldásokat a globális magyar cserkészkedésnek változatos, és gyakran kiszámíthatatlan nagy akadályversenyében.

Bizonyos vagyok abban, hogy most, a búcsúmondás idején, nemcsak én nyújtom Feléd az emlékek sokszínű és imát sugalló csokrát, hanem ezer meg ezer tagja a magyar cserkészletnek, és a külföldi magyar közéletnek. Annak az ágas-bogas közéletnek, amelynek egyre több fiatal szereplője a fillmore-i cserkészparkban sajátította el azt a képességet, hogy a reá váró magyar feladatokat felismerje, és azok teljesítését vállalja.

Távozásod híre jelenthetné azt, hogy földi küldetésed véget ért. Én mégis hiszem, hogy az még nem szűnt meg. Közöttünk él, és hat mindaddig, amíg az Általad képzett és avatott fiatalok szerepet töltenek be csapataink és szövetségünk életében, vezetésében.

Lendületes és sokoldalú szervezői képességed, és a vezetőképzés terén szinte örökifjú, karizmatikus tehetséged két olyan erőforrása volt Szövetségünknek, amelyek azt korunk legsikeresebb külföldi magyar szervezetei közé emelték.

Így vált lehetségessé, hogy cserkészletünk külföldön azonos értékű nemzetszolgálatot, történelmi küldetést vállalhasson évszázadunk második felében, mint amilyent annak első felében hazai földön teljesített.

Ottawa, 1996 karácsonyán

Dr. Mattyasovszky Zsolnay Miklós
KMCSZ, örökös tiszteletbeli elnök

HAZAMENT

Bodnár Gábor (1920 - 1996)

A magyar cserkészek nem gyászjelentést küldenek, amikor egyik társuk meghal, hanem hírül adják, hogy az elhunyt "hazament" az örök hazába, ahol letörölnek minden könnyet és ahol azok, akik jó munkát végeztek, a szerető Isten ajándékaiként elnyerik az örök boldogságot.

Ezzel az érzéssel állok most lélekben Bodnár Gábor ravatala mellett. Isten különös ajándékának tartom, hogy októberben és még december elején is ott lehettem betegágya mellett. Törpének éreztem magam mellette, amikor láttam hitét, lelki békéjét, megnyugvását, amellyel a halállal szembe nézett. Láttam Bodnár Gábort, a szenvedés kohójában megtisztult hívő embert. Olyan volt mint a megérett gyümölcs vagy az aratásra váró aranyos búzamező. Készen volt, várta, sőt már kívánta a halált. Tudta és hitte, hogy ez nem a vég, hanem egy új, örökké tartó életnek a kezdete.

Gábor-bá elment közülünk. Elment a hűséges férj, a szerető apa, a boldog nagypapa, a gondos após. Elment egyházának hű fia, aki olyan bátran kiállt az Isten-Haza-Embertárs szolgálatának hármasság célkitűzése mellett, akkor is, amikor sokak számára az Isten a perifériára szorult. Elment egy hűséges, magyar ember, aki életét a nemzet oltárán áldozta föl. Elment a Külföldi Magyar Cserkészszövetség szíve és lelke. Valamiképpen mindnyájan árvák maradtunk.

Sok mindent lehet és kell Bodnár Gábor életének méltatása során elmondani. Én most eseményekben, teljesítményekben és érdemekben gazdag életének csak arra a részére szeretnék rámutatni, amelyben szinte négy évtizeden át vállvetve együtt dolgoztam vele: A Külföldi Magyar Cserkészszövetség Bodnár Gábor életműve. Voltak ugyan kezdettől fogva munkatársai, de az ő mindent feláldozó odaadása, teljes bevetése, rendkívüli vezető és szervező képessége, világoslátása, minőséget követelő és védő, ellentmondást nehezen tűrő hajthatatlan magatartása és karizmatikus személyisége nélkül ma nem lenne Külföldi Magyar Cserkészszövetség, nem lenne sok ezer fiatal és felnőtt magyar, aki azért lett jobb, emberebb és magyarabb, mert volt cserkész, mert volt Bodnár Gábor.

Élete küzdelmes volt. Harcolt a szélsőségek ellen, mind a Szövetségben, de főképp azon kívül. Féltve őrizte a Szövetség autonómiáját. Nem engedte, hogy azt politikai vagy egyéb célokra eszközként használják. Csalódott is emberekben a Szövetségen belül és azon kívül. Sok meg nem értéssel találta magát szemben, de ő megalkuvást nem ismerve, mindvégig kitartott. Élte Sík Sándor szavait: *"Tudom: gyengének lenni nem szabad.... a mi törvényünk állani: Mi vagyunk a Vezeték várai."* Ez az ő hagyatéka, ez az ő maradandó üzenete. Élete utolsó óráiban nyugodt lélekkel ismételhette Pál apostollal: *"A jó harcot megharcoltam, a pályát végigfutottam, hitemet megtartottam."* (2Tim 4. 7.)

Amikor búcsúzunk Gábor-bától, nem búcsúzunk szűkebb családjától, szerető feleségétől, nyolc gyermekétől és azok családjaitól, mert ők továbbra is a külföldi magyar cserkészek nagy családjának tagjai maradnak. Megköszönjük azonban nekik azt a nagylelkűséget, amellyel Gábor-bát a cserkész nagy családjának ajándékozták, amikor időnként ők is inkább a magukénak szerették volna tudni őt. Megköszönjük azt is, hogy saját otthonukban évtizedeken át "otthont" adtak a Szövetségnek és számtalan cserkésznek.

Most, amikor hálát adunk az Úristennek azért, hogy nekünk adta Bodnár Gábor-bát és azért imádkozunk, hogy az igazságos és irgalmas Bíró adja meg neki a Jó munkáért ígért jutalmat, kérjük azt is, hogy amint egykor Illés próféta köpenye rászállt Elizeusra, úgy szálljon Gábor-bá lelke, lelkesedése, hivatástudata és magyarságszeretete azokra a fiatalokra, akik az ő megkezdett munkáját folytatni hívatottak és akiknek ő már életében átadta a zászlót.

Ő már pihen. Nyugodjék békében.!

Dr. Ádám János S.J.. cscst. (Ádám atya)

MAGYAR CSERKÉSSZÖVETSÉG

1025 Budapest, Tömörkény u. 3/A

Megdöbbenéssel vettük Bodnár Gábor Bátyánk halálának hírért.

Az egész magyar cserkészélet, s benne mi magyarországi cserkészek sokat, szinte mindent Gáborbá'-nak köszönhetünk. Számítalan személyes, és cserkészkapcsolat alakult ki 1988 óta. Gáborbá' már akkor segített az újraalakulás előkészítésében, az utak egyengetésében, amikor idehaza még nagyon titokban mertünk csak reménykedni.

A mai magyar cserkészvezetők döntő hányada Gáborbá' által szervezett, vezetett VK táborban szerezte meg a cserkészmunka irányításához nélkülözhetetlen alapismereteket. Sok ezer magyar cserkész készült és készül ma is a cserkészpróbákra az általa szerkesztett és biztosított cserkészkönyvekből.

Fájdalmatok a mienk is, emlékét méltón akkor tudjuk megőrizni, ha az általa elkezdett munkát megközelítően olyan lendülettel, ahogy Ő végezte tovább folytatjuk.

Gyászotokban osztozik a Magyar Cserkészszövetség elnöksége nevében:

Budapest, 1996. dec. 23.

Katona Tamás
a MCSSZ elnöke

LUKÁCS JÁNOS, A MCSSZ ÜGYVEZETŐ ELNÖKE RÉSZVÉTNILVÁNÍTÁSA

Az Amerikai Egyesült Államok északi részén van egy kis magyar terület, a Sík Sándor cserkészpark Filmore-ban. Ennek a parknak egyik szegletében sok száz sudár fenyő alkotja a park templomát, a "fenyő katedrális". A természet lenyűgöző szépsége mellett különös hangulatot ad ennek a helynek az is, hogy a fákon kis bronz lapocskák emlékeztetnek a magyar cserkészlet nagy egyéniségeire, és csöndes szolgálóira. Most egy új támlát kell készíteni:

BODNÁR GÁBOR
1920-1996

Nehéz egy ilyen, ma még csak lelki szemeink előtti táblánál megfogalmazni, mit érzünk, mit fogunk mondani majd e táblánál állva évek múlva az akkori cserkészeknek. Nehéz szavakat találni, még akkor is, ha tudtuk, Gáborbá' súlyos betegséggel küzd, de nem akartuk elhinni, hogy egyszer búcsúznunk kell.

Nem tudom, hogy nem két kis bronzlapocskát kell-e készítenünk?

Egyiket, Gáborbá'-nak a magyar cserkészlet egyéniségének, aki több mint ötven esztendőn át szervezte, irányította a szórványba került magyar cserkészlet életét, aki 1989 után a magyarországi és utódállamokbeli cserkészlet újraélesztésénél bábáskodott.

Aki olyan munkatársakat tudott megnyerni, magával sodró lendülettel, fáradhatatlan példaadással, akik a "hontalan sasok" kisemmizett maroknyi csoportjából újrateremtették a magyar cserkészlet erkölcsi és anyagi alapjait. Akinek, akiknek köszönhetjük, hogy a magyar cserkészlet a szétszóratottságban és a diktatúrák nyomorította Kárpát-medencében megmaradt illetve talpra tudott állni.

A másikat Gáborbá'-nak, a fáradhatatlan, szorgalmas cserkésznek, aki alázattal szolgálta a magyarság, a cserkészlet, a magyar cserkészlet ügyét. Aki, ha kellett pénzt teremtett elő, ha kellett táborot vert, vezetőképzőt szervezett, könyvet szerkesztett, nyomdát, kiadót kerített. Járt a világot, látogatta a magyar közösségeket, cserkészcsapatokat.

Nem volt könnyű az élete, de tán szerencsésnek mondhatjuk, mert tudta, hogy

...akinek sokat adtak, attól sokat kívánnak,
és akire sokat bíztak,
attól többet kérnek számon."

Nem a számonkéréstől tartott, hanem emberi, magyar és cserkész elkötelezettsége alapján adott választ a Vörösmarty Mihály által megfogalmazott kérdésre:

Mi dolgozunk a világon? küzdeni
Erőnk szerint a legnemesbekért.
Előttünk egy nemzetnek sorsa áll.
Ha azt kivittük a mély süllyedésből,
S a szellemharcok tiszta sugaránál
Olyan magasra tettük, mint lehet.
Mondhatjuk, térvén őseink porához,
Köszönjük élet áldomásodat,
Ez jó mulatság, férfi munka volt!"

Gáborbá' köszönjük mindazt amit, a magyarságért, a cserkészletért tettél, hogy van magyar cserkészlet a világban. Köszönjük a munkádat, fáradozásodat.

Nyugodjál békében!

Emlékedet azzal akarjuk méltóan megőrizni,
hogy folytatjuk az Általad végzett, Tőled megismert
JÓ MUNKÁT!

Elkéstem...

Itt küldöm annak a cikknek másolatát, amiben Bodnár Gábortól búcsúzom az Amerikai Magyar Népszava 1997. január 17-i számában (mivel legtöbbször nem olvassátok ezt a lapot):

Régóta tervezem, hogy felhívom telefonon, hogy írok neki, írok róla, hogy megmondom én is Bodnár Gábornak, milyen végtelenül nagyra tartom szerepét a világháború után szétszórtságban élő magyar fiatalok megszervezésében, nevelésében az elmúlt 50 év alatt. Elmondom, milyen szeretettel gondolok vissza gyerekkorom cserkészszakára és az ő vezető, tanító szerepére. De elkéstem... Meghalt.

Még mindig nem tanultam meg, hogy nem szabad szívbeli adósságaink leróását halogatni, mert csak addig szerezhetünk örömet barátainknak míg élnek. A halálon túli tiszteletadás már csak az utókor okulására, példakép-teremtésre és lelkiismeretünk megnyugtatólására szolgál. Tudom, hogy Bodnár Gábor érezte annak a több ezer magyar férfinak, nőnek tiszteletét és szeretetét, akik hosszabb-rövidebb ideig - sokan egész életük folyamán - kapcsolatban voltak a magyar cserkészzel. És a magyar cserkészet: ő volt. Sőt, ő az. Mert hitem szerint amíg ez a mozgalom létezik a diaszpórában, addig az ő szervező ereje és vezető kedve fogja irányítani azt.

Bodnár Gábor újabbkori történelmünk egyedülálló jelensége. Nincs még egy magyar vezető - se országon belül, se azon kívül - aki mozgalmat, szervezetet, szövetséget, pártot vagy országot ennyi ideig és ilyen sikeresen tartott össze, vezetett és adott át épségben, egységben munkássága folytatóinak, szellemi örököseinek. Fél évszázadról, csaknem két emberöltőről van szó! Odisszeusz viszontagságos bolyongását jóval meghaladó epikus vállalkozásról. Hogyan vezette az argonauta cserkészek nem kis csapatát korunk ideológiáinak szkyllaja és kharibdysze között egy magyar jövő-kép lthakája felé. A cserkészet hajója nem futott zátonyra és törött pozdorjává a fenyegető sziklákon. Nem kellett a szervezeten belül olyan irányzatoknak lábrakapniuk, amik eszmei, világnézeti, vallási vagy politikai okokból a különválás, az elszakadás igényét ébresztették volna bárkiben, mint az oly gyakori magyar emigráns szervezetekben. Az ügyes kormányos érdeme, hogy egyetemes emberi és magyar értékeket tartva szem előtt a cserkészet messze elkerülte a túlzásokkal lelkesen buzgó, türelmetlen eszmék vonzását...

Anélkül, hogy elhagyta volna az angolszász alapító, Baden-Powell iránymutatását és a nemzetközi hagyományokat, a németországi menekültek között újjászervezett mozgalmat komoly és gazdag magyar fegyvertárral szerelte föl. A természetben indiánként élő s mozgó, sátorozó cserkész mellé odaállította a kultúráját felelősségteljesen őrző és ápoló apród példaképét. A tanulás és tanítás a magyar cserkészet lényegévé vált. A cserkészotthon, a sátoztábor, a kirándulások és a táborozások lettek a fiatal cserkészek tantermei, tanórái. Az útjelek mellett a történelem jeleit tanulták olvasni és a cserkészcsomók elsajátításával a magyar közösségek szálainak szőnyeggé való csomózását, szövését is megtanulták.

Az indiánok totemjei mellé a honfoglaló magyarok szimbolikája került. A külföldi magyar cserkészet legfőbb kultúrkincse azonban a Bartók és Kodály által föltárt paraszti kultúra lett. Továbbvitte a régi falukutató és regőscserkész hagyományt: a népdal és a néptánc, a népszokások, a faragás és hímzés lett a cserkészek játékainak, kalandjainak, táborozásainak vidám és szép kerete. Generációk nőttek föl a népdal szeretetével és tiszteletével ajkukon és szívükben. Fontos azt is leszögezni, hogy bár a cserkészet mindig a történelmi Magyarország egyetemes múltját és kultúráját ápolta és közvetítette, ugyanakkor tiszteletben tartotta a szomszéd népek és kultúrák értékét és egyenjogúságát. Az irredentizmusnak, a tolerancia hiányának soha nem láttam nyomát cserkészek között. Ez volt a Magyar Cserkészet 50 évig. Ezt építette föl és ápolta híven Bodnár Gábor. Ez a szervezet nevelt tehetséges, hú fiatalat a magyar menekülteket befogadó országoknak és ugyanakkor a magyar nyelvhez, hagyományokhoz, kultúrához hú honfiakat a diaszpórában.

A cserkészzet életerejét semmi nem mutatja jobban, mint az évről-évre történő megújulása. Újabb és újabb cserkészvezetők nevelése, képzése és vidám "csatasorba" állítása. Bodnár Gábor a szétrajzás előtti Németországban a fiataloknak építette föl a cserkészetet és azt megtartotta a mindenkori fiataloknak. Eközben ő is fiatal maradt.

A fiataloknak ajánlom ezeket a sorokat, akinek sapkájukra talán csak nemrégien került föl a lilium és Bodnár Gábor (mint e sorok írójával csaknem ötven évvel ezelőtt) balkezeivel rázott velük kezét, míg jobb keze három ujját esküre emelve fogadta be őket is a cserkészzet örök testvéri közösségébe. Legyenek hűek ennek a nagy embernek az életművéhez és sáfárkodjanak jól a cserkészetünkben 87 év alatt fölhalmozott sok értékkel, szeretettel, testvériséggel és jó munkával.

A siratást hagyják ránk, öregcserkészekre.

Koncz Lajos

Az alábbi három írás még Gáborbá' életében készült. Mindegyik fontosat mond elhunyt testvérünk életéről, ezért kaptak helyet ebben a válogatásban.

Bodnár Gábor méltatása

76. születésnapja alkalmából

1996. szeptember 8-án, szombaton du. 4-kor

New York-i Magyar Ház

Hámos László

Azért gyűltünk össze, hogy megköszönjük Bodnár Gábornak azt a (ma még) felbecsülhetetlen teljesítményt, soha el nem múló értéket, amelyet egy életmű árán nyújtott mindannyiunknak.

Ha Bodnár Gáborra gondolunk, nehéz elkerülnünk a szuperlatívusz jelzőket: elhivatott... megszállott... önfeláldozó... mélyen szántó gondolatok elemzője, közben a gyakorlati eredmények megvalósítója... a szív meg az ész szerencsés párosítója... érző lélek, aki egyben meghozza a száraz, pontos, határozott döntéseket, amelyek végrehajtásához szigorúan ragaszkodik (gyerekei gondolom ezt a szuperlatívuszt inkább *vaskezűnek* neveznék)... éles szemű kritikus, de hajlékony, ha a józan ész ezt diktálja... *progresszív* szellemű, aki ragaszkodik a *hagyományos* értékekhez (pontosabban: a haladást éppen abban látja, ha a hagyományos értékeket a *jelenkorban* érvényesítjük, és vég nélkül törekszik az *ilyen* lehetőségek felkutatására, alkalmazására)... sajátos, teljesen egyedülálló írás- és beszélő-készséggel rendelkező, aki a legbonyolultabb fogalmakat tömondatokban tud kifejezni... emberismerő, aki különös érzékkel rátapint az emberek erősségére és arra épít... és épít sokat, kicsi téglák rakosgatásával óriási dolgokat épít, és folytathatnám tovább erényeinek hosszú sorát.

A sok ékes jelző közül mégis *kettőt* emelnék ki (*vállalkozó* és *szívós*), mert nem ismerek embert, aki inkább megtestesítené e két erényt.

Vállalkozó alatt persze nem az egyébként sikeres, de inkább mellékfoglalkozásnak tekintett építkezési magánvállalkozására gondolok (arra a szükséges rosszra, amelyből mellesleg eltartott egy családot és felnevelt 8 gyermeket). A vállalkozás nála valami egészen különleges, életre szóló imperatívuszt, belső parancs-szót jelent: *vállalni a felelősséget egy eredeti gondolatért* és tűzön-vízen át, becsülettel és következetesen megvalósítani.

Utólag visszatekintve bizonyára természetesnek tűnik a Magyar Cserkész Szövetség megalakulása és fejlődése, hiszen könyvek és írások egész sora jelent meg erről a *valóban* intézménynek nevezhető nyugati magyar szervezetről. De, ha belegondolunk, micsoda eredeti (biztos egyesek szerint inkább *abszurd*) ötletnek tűnhetett 1948-ban az osztrák menekült-táborokban, hazát- és reményvesztett, szegénységben és bizonytalanságban tántorgó magyar

kortársai szemében éppen egy magyar ifjúság-nevelő tevékenység újjáépítése idegenben, a megszűnőfélben lévő hazán-belüli helyébe. "Kisebb bajunk sem nagyobb ennél", gondolhatták sokan. Tudjuk annak szinte legendás történetét, amint Bodnár Gábor és kicsiny csoportja hangyaszorgalommal nekifogtak az újabb meg újabb csapatok megszervezéséhez, előbb Európában, de röviddel ezután Észak-Amerikában, aztán Dél-Amerikában és Ausztráliában, úgy hogy a Szövetség ma, jórészt másod- és harmad-generációs fiatalok irányítása alatt, közel 4.000 aktív tagot számlál. És ennél (becslések szerint) legalább tizenötszöröse (kb. 60.000) azok száma, akik lelkét (köztük az enyémet is) mélyen érintette a Cserkész Mozgalom élménye.

Ami Bodnár Gábor vállalkozását valóban *dinamikus, sikeres* vállalkozássá tette az a küzdelmének igényesebb (és rejtélyesebb) oldala: annak a művészete, ahogy éberén őrizte a Cserkész Mozgalom tiszta szellemiségét, miközben ápolta és fejlesztette eredetiségét, korszerűségét és vonzó erejét a messzemenően kritikus vevő-közönség (a két-kultúrájú magyar fiatal) felé. Nem beszélve arról, hogy közben türelemmel és kiegyensúlyozottan kellett védenie az ennél talán még kritikusabb *idősebb* közönség felé is.

Egy szó, mint száz: mintára végigjárni egy pályafutás előírt lépcsőfokait - sokszor nem könnyű dolog. De a semmiből indulva megálmodni és minden forgatókönyv nélkül megvalósítani egy több tízezer fiataalt mélyen érintő világmozgalmat - ebben *van* fantázia, ehhez nagy tehetség kell, és ez Bodnár Gábor életének fényes műve.

Bodnár Gábor másik nagy erénye, *szívós kitartása* nélkül a vállalkozás persze nem jutott volna semmire. Szép szavak helyett itt többet mond az az egyszerű tény, hogy kereken fél évszázada nap mint nap becsülettel végzi dolgát, szemmel láthatóan annyi energiával és lelkesedéssel mint amikor nekifogott.

Teljesítménye irigylésre méltó. A különös szerencsétlenségből jó szerencsét és nagy eredményt kovácsolt. A történelem vad sodrásaiban megtalálta és megállta (megállja ma is) a helyét, mint egy jól bevert sátorcölöp. A poros, kis Garfieldből világ-központot művelt. Teljesítményére éppen az ő szavai találnak, amint nemrég - kigúnyolva a mai magyar kifejezést - valami másra azt találta megjegyezni: "Tudod, ez a dolog," mondta "ez *nem semmi*."

Tartozom még annyit elmondani, hogy a befektetett tőke, amit Bodnár Gábor nyújtott, az messze túlmegegy a Cserkész Szövetség szoros tagságán. Ugyanis, kevés az a nyugati magyar szervezet, amelyet *nem* volt-cserkészek, és a cserkészlet szellemisége vezérelne. Vonatkozik ez Alapítványunkra is. Megvallom (túlzás nélkül), nincsen az a nap, amikor nem jutna eszembe a cserkészletben összeszedett értékek valamelyike, amelyre (tudatosan, vagy tudat alatt) alapoztuk egész erőfeszítésünket.

Sorolhatnám hosszú időn át a Cserkész-szemlélet sok megvalósítható értékét, segédeszközét, amelynek alkalmazásával teljesíthetjük a vezér-eszmét, hogy "*emberebb emberként, magyarabb magyarként*" éljünk. Mondhatja valaki, esetleg maga Bodnár Gábor is: hiszen mindezek az eszmék nem az ő szüleményei, hanem a Cserkészleté. Erre azt válaszolnám: igen, de ha nincsen az a *szívós vállalkozó*, aki érzékkel és hozzáértéssel arra tette fel az életét, hogy érvényt szerezzen a jó ötleteknek, akkor pusztába kiáltott szavak maradtak volna.

Végezetül, helyénvaló, hogy ezt az ünnepséget ma megtartjuk, helyénvaló tisztáznunk: Különös, hányavetett, és egyben új lehetőséget nyújtó nyugati magyar sorsunk *egészen ritka, kimagasló, cselekvő egyéniségével van dolgunk*. MÉLTÓ PÉLDAKÉPÜNK, KORÁNAK EGY RITKA ÓRIÁSA. Mai összefogásunk célja az, hogy tolmácsoljuk Neked Gáborbá': Isten éltesse és reméljük *dolgunk lesz Veled* minél tovább a jövőben is.

Boldog születésnapot Bodnár Gábor!

Magán levelek

Kedves Gáborbá"!

Összeszorult szívvel hallgattam elhalkuló szavaidat a telefonban, s nehéz volt közben, s azóta is arra gondolni, hogy az alattomos betegség hogyan veszi el az általam kezdettől csodált energiádat, hogyan béklyózza meg a mindig mindenben átsegítő tettekrekésztségedet. Ilyenkor mindenki, aki közel áll hozzád, segíteni szeretne, tenni érted, hogy meggyógyulj, hogy újból a régi önmagad lehess. Sokan, nagyon sokan éreznek így a világ szétszórattatásában, magyarok, akik általad ismerték meg a cserkész-eszményeket, idősek és fiatalok, akik felnéznek rád, s akiknek a Te példád mutatott utat hazaszeretetből, nemzeti együvértartozásból, közösségi szellemből.

Én magam is közéjük tartozom. 1988 novemberében, amikor megismerkedtünk, nem tudtam, nem gondoltam, hogy olyan valakivel találkozok akkor, akit apám helyett tisztelhetek, akitől olyan értékeket kapok, amelyek egész életemen át végig fognak kísérni. Itt és most szeretnék neked, Gáborbá", köszönetet mondani. Megköszönöm az anyaország nevében mindazt, amit a szövetség archívumának hazasegítésével tettél. Soha ennyi önzetlenséget és önfeláldozást nem tapasztaltam másról. Tudom, hogy ez az anyag életed egy darabját (még lehet, a legfontosabbat!) jelentette, mégis a legnagyobb segítőkészséggel munkálkodtál azon, hogy haza kerülhessen. Láttam, éreztem, amikor vittük a dobozokat a postára, üresség maradt benned, ám mégis elfojtva hiányérzetedet, derűt erőltetted az arcodra. Köszönöm Gáborbá", ezt a hozzáállásodat.

Megköszönöm a bizalmadat is, amellyel kitüntettél engem, s akit engedted és segítettél, hogy dokumentumok után kutakodjak nálatok, nem egyszer áthatolhatatlan akadályokat állítva a közlekedés elé. Megköszönöm a barátságodat, Gáborbá", amellyel megtiszteltél és amely a családom után talán a legfontosabb köteléket jelenti számomra.

Köszönöm azt a bensőséges érzést, hogy már az első találkozásunk után is öleléssel váltál el tőlem, s hogy mindig, amikor találkoztunk, vagy amikor levelet kaptam tőled, megérezhettem, hogy fontosnak tartasz, olyannak, akinek a véleményére adni lehet. Egy fiatal ember számára nincs, s nem is lehet ennél nagyobb megbecsülés. Én megkaptam ezt tőled!

Kedves Gáborbá"!

Szeretnék a betegágyad mellett lenni, szeretnék segíteni neked, hogy legalább a töredékét visszaadhassam annak, amit Te adtál nekem. Iszonyú távolság választ azonban el minket egymástól, így most csak lélekben, a gondolataimban lehetek veled. Bárha csak tudnám ezzel enyhíteni a betegségedet!

Kedves Gáborbá"!

nem tudom mikor tudunk találkozni legközelebb. Hiszem és remélem, a nem túl távoli jövőben lesz még módunk folytatni a számomra oly feledhetetlen beszélgetéseket a cserkészetről, a távolba szakadt magyarságról, meg a világ más fontos dolgairól, hogy tovább gazdagodhassak általad. Kívánok ezért sok-sok erőt, optimizmust és hitet, hogy mint eddig mindig, most is le tud győzni a nehézségeket!

1996. október 2.

A régi ragaszkodással ölel és soha nem múló szeretettel gondol rád: Attila.

Kedves Gáborbá', Tanítómesterem!

Öt éves a cserkészcsapat, öt éves a KMCSSZ és öt éve tettem fogadalmat az 1991-es gödöllői VK-táborban az Isten, haza, embertárs és nemzet szolgálatára. E közösségi és egyéni "kerek" évforduló alkalmából úgy érzem, tájékoztatnom kell Téged és volt vezetőimet tevékenységeinkről és eredményeinkről, nem titkolva a kudarokat sem, hogy lássátok: a ránk szánt szabadidőtök - amit a fiatalkort egyre inkább magam mögött tudva egyre jobban értékelek - és munkátok nem volt elfecsérelt idő, hiszen rajtunk kívül az egész Kárpát-medencében elindult és fellendült a cserkészmozgalom, sorra alakultak a szövetségek, egyre nagyobb létszámban tettek cserkészfogadalmat a jelöltek, rendszeressé váltak a táborok, s a cserkészek megtalálják a módját, hogyan enyhítsék a határok okozta egymástól való elszigetelődést, hiszen nemzetközi fórumok, táborok, egymás országaiba való meghívások, kirándulások, akciók hozzák közelebb a különböző országokban élő magyar cserkészeket. Minderről immár szinte minden szövetség a saját lapjában tudósít.

Mindez a KMCSSZ által felvállalt misszió eredménye, s mindennek a lelke - gondolom, nemcsak én magam jutottam erre a megállapításra - Te vagy, kedves Gáborbá'. Munkád és teamed által valóban jobb lett a világ egy igen nagy része.

Ezt a sugárzó cserkészlelkiséget éreztük 1991-ben a vezetőkön és ezzel felvérteződve kezdtük meg munkánkat itthon. Először csak mi tízen (nyolcan) jöttünk össze egymás otthonaiban (legelőször Beregszászban gyűltek össze a "kiválasztottak"), majd a gyerekekkel, jelöltekkel kezdtünk el foglalkozni, megalakultak az első csapatok. (....)

Kedves Gáborbá'!

Illetlenül hosszúra nyúlt levelem, de a gondolatok özöne az Irántad való bizalom és nagyrabecsülés jele. Sajnálom, hogy már nem szerveztek Magyarországon táborokat. Így a fizikai távolság megmarad közöttünk. Szeretném legalább egy részét megtanulni, elsajátítani és továbbadni mindannak, amit Te tudsz, tapasztaltál a cserkészterén. Könyveidet még most is érdeklődéssel forgatom, néha egyéb kiadványaitok is eljutnak hozzám.

Köszönöm a velünk való törődést és az otthoni feladatok ellátásához is Jó Munkát kívánok!

1996. november 7.

Bárdos István

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG WASHINGTONI NAGYKÖVETE

Mély szomorúsággal értesültem Bodnár Gábor barátunk elhunytáról. Személyében olyan honfitársunkat búcsúztatjuk, aki egész életét az egyetemes és amerikai magyarság ügyének szentelte. De nem lehet kétség afelől, hogy távozásával családján kívül a magyar cserkész-mozgalmat érte a legnagyobb veszteség. Kevesen tettek többet az óhazán kívül élők magyarságtudatának ébrentartásáért, mint Bodnár Gábor.

Szomorú, de megtisztelő feladat számomra, hogy az óhaza legmagasabb közjogi méltóságának Göncz Árpád elnök úrnak részvétét és együttérzését is tolmácsoljam. Ő adta át Gábornak a Magyar Köztársasági Érdemrend Középkeresztje magas állami kitüntetését itt Washingtonban 1992. október 23-a alkalmából.

Kérem, fogadják valamennyien legőszintébb részvéteimet.

Washington, D.C. 1996. december 27.

Dr. Bánlaki György

RÉSZVÉTNYILVÁNÍTÁSOK A KERÜLETEKBŐL

I. Kerület

67. sz. Országh Ilona lcscs. München -- 76. sz. Szent Imre herceg cscsp. München

Mi mindig búcsúzunk

Mondom néktek: mi mindig búcsúzunk.

Az éjtől reggel, a nappaltól este,
A színektől, ha szürke por belepte,
A csöndtől, mikor hang zavarta fel,
A hangtól, mikor csendbe halunk el,
Minden szótól, amit kimond a szánk,
Minden mosolytól, mely sugárzott ránk,
Minden sebtől, mely fájt és égetett,
Minden képtől, mely belénk mélyedet,
Az álmainktól, mik nem teljesültek,
A lángjainktól, mik lassan kihültek,
A tűnő tájtól, mit vonatról láttunk,
A kemény rögtől, min megállt a lábunk.

Mert nincs napkelte kettő, ugyanaz,
Mert minden csönd más, minden könny, -vigasz,
Elfut a perc, az örök idő várja,
Lelkünk, mint fehér kendő, leng utána.
Sokszor könnyünk se hull, szívünk se fáj,
Hidegen hagy az elhagyott táj,
Hogy eltemettük: róla nem tudunk,
Én mégis mondom néktek:
Valamitől mi mindig búcsúzunk.

REMÉNYIK SÁNDOR

A két müncheni csapat is most búcsúzik Bodnár Gáborbá'-tól.

Köszönetet mondunk mindennek, amit adott a Külföldi Magyar Cserkésznek! És tudjuk, hogy továbbra is mindig köztünk lesz...

Jó munkát!

Kulcsár Zsolt

Ausztriából Szemerédi Tibor, Puma, így ír:

"A KisJézus megszületett, örvendezzünk" - mondja az ének. Nehéz. Te hazamentél a mi Atyánkhoz, s nekünk nélkülöd kell továbbmennünk a jó úton. Vezess bennünket csillagösvényedről tovább az emberi gyöngeségeink fölötti győzelem felé, s a magyarság szolgálatára.

Ágnesnek és gyermekeinek őszinte részvétem. Ők többet veszítettek el, mint mi. Áldja meg az Isten életed munkáját."

II. Kerület

Pillerné, Tirczka Éva így írt Braziliából:

Cserkésztestvéreim!

Parancsnokunk hazament.

Tudom, hogy mindnyájan mélységesen gyászoljuk.

Innen a távolból, gondolatban megölelek Benneteket és osztozom fájdalmatokban.

Próbáljuk a munkát továbbvinni, Gábor elképzelései szerint. Isten minket úgy segítjen.

Több ezren ismertük, szerettük, tiszteltük és dolgoztunk vele az elmúlt 50 év alatt. Több ezren elmondhatjuk, hogy Gábor mutatta meg azt az utat, amely akár Sydneytől, akár São Paulótól, akár Stockholmtól, Buenos Airesből, Münchentől, Clevelandtól, New Yorktól, Montrealtól - mindenhonnan a nagyvilágból a "magasban lévő Hazáig vezetett..." Gábort több ezren siratjuk, több ezrünknek pótolhatatlan és fájdalmas veszteség az ő elmentje. Több ezrünknek Gábor és Gyuri nélkül, nem ugyanaz lesz már a cserkészlet mint ami volt, pedig tudjuk és a legtöbben meg vagyunk nyugodva abban, hogy a legjobb kezekbe adták át a fáklyát, és a cserkészmunka zökkenőmentesen fog továbbmenni a rátermett és kiválasztott fiatal vezetők irányításával. Mégis keserves űr keletkezett szívünkben -- nekünk, az ő kortársainak.

Gábor hatalmas munkával, lelkiismeretesen és részletesen megírt mindent, amit fontosnak tartott, hogy tudjunk, és amit akart, hogy az utókor is megismerjen a Külföldi Magyar Cserkészetről. A leírásokban nem hiányzik semmi. Egy olyan tárgyi és szellemi hagyatékot tett le a Magyar Cserkészmozgalom asztalára, amelyhez hasonló befejezett és kerek munka nem sok van a magyar történetírásban.

Édeseim! Gyászoló Család!

Szívem legőszintébb részvételével osztozom mély gyászotokban. Imádkozom, hogy meg tudjatok nyugodni Isten akaratában,

Próbáljon vigasztalni, hogy kevés ember élt ilyen hasznos és teljes életet. Kevés kiválasztottnak adatott meg, hogy akkor menjen el, amikor befejezte élete nagy művét.

És Ti egy olyan példás család voltatok, akik sohasem hátráltattátok munkájában, sőt, ha nem Te vagy mellette Ágikám mint feleség, és nem Ti vagytok gyermekei, akikre annyira büszke volt mindig, nem tudott volna ilyen korszakalkotó "Jó munkát" végezni."

A 40. sz. Zrínyi Kata és 64. sz. Zrínyi Péter cserkészcsapatok nevében, szeretném úgy a Bodnár Családnak, mint a Szövetségnek őszinte részvételemet továbbítani. Pótolhatatlan veszteségünket, esetleg Áprily Lajos Körösi Csoma Sándorhoz írt Zarándok című versével tudjuk kifejezni:

Én láttam őt a városvég felett
indulni könnyű bottal, egymagában.
Ott ültem fenn az erdőszéli domb
galagonyavirágos oldalában.

A templomcsillag búcsúztatta még,
aztán a fényben nőtt a tér naponta.

Tekintetem büszkén utána nyúlt,
amerre őt a fajta vágya vont.

Néztem, komor hegyeknek hogy feszül,
s hervadt pusztákról hogy lép át a hóba.

S még mindig ment és Óriásra nőtt,
égő zarándok vakmerő apostol.
Míg elnyelte a magasság s a csend...

JÓ MUNKÁT,
Országgh Pistu

III. Kerület

"A clevelandi Cserkész Körzet és a Cserkész Barátok Köre mély megrendüléssel osztozik Gábor-bá közvetlen családjá, valamint tágabb családjá, minden magyar cserkész gyászában és fájalmában. Ugyanezekben a percekben több száz cserkész és az egész clevelandi magyar társadalom képviselte gyászmise keretében együtt imádkozik a Mindenhatóhoz a Szent Imre római katolikus plébánia templomban Gáborbá lelki üdvéért és hallgatja Nt. Bernhardt Béla főesperes, hontalan sas, búcsúztató és vigasztaló szavait a legnagyobb emigrációs magyar eltávozásakor.

IV. Kerület

Ausztráliából Hevesi Nagy Tibor így fejezi ki érzelmeit:

"... végigfutott előttem, mennyire befolyásoltad az életem, mióta találkoztunk. Előtte csak szórakozás volt a cserkészlet, utána lett szolgálat. Felelevenedett az első amerikai út, apróságok és mérföldkövek: a "manhattan coctail", találkozás Pumával és Calával, a gépkocsiút a táborba, sok új nóta, a VK tábor, Ubul vezér és Schlöder Miki, az erdei séta Némethy Gyurkával, a sok eső ("Hej, de régen nem volt eső"), a hemzsegő cserkész tömeg és mindennek a motorja - Te. Mindig meglepett, hogy tudsz egyszerre eszménykép, világváltoztató és emberi lenni anélkül, hogy ezek ütköznének? Annyira hozzászoktam, hogy Rád támaszkodjam - már maga a tudat, hogy ott vagy erőt adott. Ha valaki lehet egyszerre testvér, barát, apa, főnök, munkatárs, tanító, példakép: nekem mind ez vagy és maradsz. Amit alkottál, az egyedülálló és maradandó. Nemcsak az eszme, de az egyesekbe oltott szikra, a lélek, ahogy jobbak és többek lettünk Rajtad keresztül, miattad. Hogy a szikra visszatért a Kárpátok közé. ahol még csodákat tehet."

V. kerület

Megdöbbenve vettük a gyász hírt és egyszerre szegényebbnek érezzük magunkat. Gáborbá' energikus és mindig melegszívű vezető egyénisége nagyon sokat jelentett nekünk vancouveri, mondhatnám végvári magyar cserkésznek. A múlt évtizedek (37 év) során a Tőle kapott irányítás-tanácsadás mindig megértéssel párosult. Emlékedet, példádat kegyelettel őrizzük. Adjon az Úrsten örök nyugalommal Néked! A gyászoló családnak őszinte részvételünket nyilvánítjuk.

A vancouveri 21. sz. Apor Vilmos, és a 60. sz. Ráskai Lea cserkészcsapatok nevében:

Takács József cscst.

1996. december 24

RÉSZVÉTNYÍLVÁNÍTÁSOK A KÁRPÁTMEDENCE MAGYAR CSERKÉSSZÖVETSÉGEITŐL

KÁRPÁTALJAI MAGYAR CSERKÉSSZÖVETSÉG

Munkács, 1996. december 28.

Mély megrendüléssel értesültünk Bodnár Gábor bátyánk haláláról. Meleg bölcsességgel átitatott emberszeretete, vidámsága, kereszténysége és izzó magyarsága irányt mutatott életünknek. Minden hozzátartozójának és ismerősenek gyászában osztozik a Kárpátaljai Magyar Cserkészszövetség.

Popovics Béla
elnök

ROMÁNIAI MAGYAR CSERKÉSSZÖVETSÉG

Sepsiszentgyörgy, 1996. december 27.

Megrendülten értesültünk Bodnár Gáborbá'- elhunytáról.

Szövetségünket első perctől segítette a talpra állásban erkölcsileg és anyagilag s mindig aprólékosan követte munkánkat. Nagyon sok vezetőnk személyes kapcsolatban állott Vele és most fájó szívvel vettük tudomásul a szomorú hírt.

A mai napon közöltük minden csapatunkkal a gyászmise időpontját és így 28-án lélekben Veletek leszünk és imádkozunk, hogy pihenése legyen csendes, békés.

Emlékét megőrizzük szívünkben és tanításait továbbadjuk a minket követő nemzedékeknek.

Jó munkát!

Gaál Sándor
elnök

SZLOVÁKIAI MAGYAR CSERKÉSSZÖVETSÉG

Dunaszerdahely, 1997. január 2.

Szomorúan vettük tudomásul a hírt, hogy a magyar cserkészlet oszlopos egyénisége, Bodnár Gáborbá' eltávozott az élők sorából. Veletek együtt gyászolunk mi is szlovákiai magyar cserkészek, hiszen Gáborbá' óriási segítséget nyújtott a mi szövetségünk alakulásánál is, akárcsak az egész Kárpát-medence cserkészletének szervezésénél. Nagy úr fog maradni a világ magyar cserkészletének soraiban Gáborbá' távozása után.

Munkája példaértékű minden magyar cserkész számára s csak remélni tudjuk azt, hogy pótolni tudjátok azt az úrt, mely távozása után maradt.

Jó munkát!

Vitéz László
ügyvezető elnök

VAJDASÁGI MAGYAR CSERKÉSZSZÖVETSÉG

Szabadka. 1996. 01. 28.

A vajdasági cserkészek tudomásul vették a megrendítő hírt, hogy a nagyra tartott és mélyen tisztelt cserkésztestvérünket Bodnár Gábort magához szólította az Isten. Személyesen nem ismertük, élőben nem láttuk, de alkotásaiban felismertük, megismertük a lelkét, tudását, gondolkodását, hiszen mindannyian használjuk az ő messzemenően jól sikerült Cserkészkönyvét. Az a könyv adott alapot és nem csak alapot hanem haladást is a mi cserkésztestünknek. Abból a könyvből tanultuk meg a cserkésztestvényeket, az útjeleket a rovásírást, a Morze ábécét, a sípjelleket és sorolhatnám sokáig. Gondolom sokan elgondolkodnak azon, hogy egy ilyen jó cserkésztestvénynek a szerzője sajnos már nem lehet közöttünk.

A gyászmisére elmennénk, de sajnos bizonyos okokból nem tudunk ott lenni. Pontosabban lélekben ott tudunk lenni és lélekben ott is leszünk, hiszen mindnyájan együttérzünk a magyar cserkészekkel. Érezték úgy, mintha ott lennénk. Ha sírtok, akkor halljátok úgy hogy vajdasági cserkész is sír köztetek. Fogadjátok őszinte részvétünket.

Ady Endre versével búcsúzom:

SÍRNI, SÍRNI, SÍRNI

Várni, ha éjfél üt az óra,
Egy közeledő koporsóra.

Lépni mély, tárt sírokon által
Komor pappal, néma szolgálakkal.

Nem kérdeni, hogy kit temetnek,
Csengettyűzni a gyász-menetnek.

Remegve, bújva, lesve, lopva
Nézni egy idegen halottra.

Ezüst sátrak, fekete leplek
Alatt lóbálni egy keresztet.

Fázni holdas, babonás éjen
Tömjén-árban, lihegve mélyen.

Áltni gyászban, súlyos ezüstben,
Fuldokolni a fáklyafüstben.

Tagadni múltat, mellet verve
Megbabonázva, térdepelve.

Zörgő árnyakkal harcra kelni,
Fojtott zsolozsmát énekelni.

Megbánni mindent. Törve, gyónva
Borulni rá egy koporsóra.

Hallgatni orgonák bűgását,
Síri harangok mély zúgását.

Testamentumot, szörnyűt, írni
És sírni, sírni, sírni, sírni.

Adj Uram örök nyugalmat neki,
És az örök világosság fényeskedjen neki,
Nyugodjon békében.
Amen.

Jó munkát!

Matijevics Emil

Némethyné Keserű Judit azon szavaival zárjuk be válogatásunkat, amelyekkel ő fejezte be a passaici megemlékezésen mondott beszédét:

Gábortól búcsúzunk. De fájdalmunk magában hordozza a vigasz ígéretét. Arany János gondolata ez, egy olyan versben, amit Gábor nagyon szeretett: "Széchenyi emlékezete". Gábornak eszményképe volt Széchenyi és különösen szerette azt a verset, amelyben Arany Széchenyit búcsúztatja. Ma ennek a versnek utolsó előtti versszakának hangulata tölt el, hisz a sorok, amelyeket Gábor annyira szeretett, egyben annyira illenek őreá is.

Nem hal meg az, ki milliókra költi
Dús élte kincsét, ámbár napja múlt:
Hanem lerázván, ami benne földi,
Egy éltető *eszmévé* finomul,
Mely fennmarad s nőttön nő tiszta fénye,
Amint időben, térben távozik;
Melyhez tekint fel az utód erénye:
Óhajt, remél, hisz és imádkozik.

Búcsú Dr. Surján László Magyar Cserkészszövetség tiszteletbeli elnökétől

Dr. Surján László, a Magyar Cserkészszövetség tiszteletbeli országos elnöke 1997. január 4-én, élete 83. évében hazatért Teremtőjéhez.

Surján Laci bá nehéz történelmi időköt ért meg a reménytelen háború és az idegen elnyomók magyarságtudatot és krisztusi hitet felőrlő elembertelenedett világában.

A pécsi fiatal cserkész Surján Laci, pár év múlva Kolozsvárott szervezi meg a magyar cserkészteket. A háború pusztítása után Budapesten elszántan és reménykedve kapcsolódott a betiltást követően újrainduló cserkészmunkába. Országos vezetőtséget helyettesként dolgozott, míg a beépített politikai hatalom az úttörő mozgalomba fojtja minden javaival együtt a cserkészteket nyilvános működését.

Az ezt követő nehéz években a szorgalom és a betegek iránti gondos törődés, valamint a tudományos orvosi munka jellemezte az immár nemzetközi hírnévre jutó Dr. Surján Lászlót.

A kommunizmus váratlan összeomlása után a cserkészteket újakezdésének reménykedő és örömteli időszaka következett, melyet a legalapvetőbb eszközök és intézmények teljes hiánya jellemzett. Mindezen gondokat fokozta a sokféle irányból és távolságból érkező cserkészek különböző felfogása és érdeke.

Egy idő után a mindig nyugodt, kiegyensúlyozott és szolgálatkész Surján László köré gyülekeztek azok a cserkészek, akik az *Isten, haza és emberársak* szolgálatát vallották a magyar cserkészteket alapvető rendjének. Surján Laci bá az országos elnöki tisztségre való felkérése után végezte a koordinátor és szervező szerepét a mellett dolgozó cserkészteketársaisal együtt Ennek eredményeként épültek ki hazánkban a cserkészkerületek, ill. a Bem rakpart, majd a Nagy Jenő utcai központ. A Tömörkény utcai Cserkészház birtokba vétele és a Sztrilich Cserkészpark beindítása és fejlesztése az irányítása szerint dolgozó cserkészteket eredményes munkáját jelzik.

Nagy örömet jelentett a Cserkész Világszervezet tagságának elnyerése és a megosztott magyar cserkészteket irányítása alatti egységesítésének megerősödése.

Surján Laci bá nagy ereje volt a rendelkezésre állás, a jóhiszeműség és mély Isten-hite. Feladatának tekintette a régi magyar cserkészirodalom felújítását, kiemelten foglalkozott a Sík Sándor Cserkészvezetők könyvének módosított új kiadásával, a Magyar Cserkész és a Vezetők Lapja beindításával, és a Fiatal Magyarság újraindítását is megkezdte. Szavai és tanítása arra az Istenre építettek, akit negyven éven át csak titokban vallhatott meg, s kinek országát - Bi-Pi szavai szerint a cserkészteket is lehozza a földre.

80 éves koráig töltötte be országos elnöki tisztségét. Akkor átadta helyét a fiatalabb cserkészeknek, hogy utolsó - pár hónappal ezelőtti - végrendeletét teljesítsék: "a magyar cserkészteket mélyüljön el a hitben: az Atya szándékában, Krisztus követésében a Szentlélek által."

Az elnöksége alatt újraéledt cserkészteket nagy segítséget kapott képzésben, irodalomban és anyagiakban a Külföldi Magyar Cserkészszövetségtől, mely jelentősen elősegítette alatta nemcsak a hazai, de a Magyar Cserkészszövetségek Fórumába tömörült Kárpát-medence magyar cserkészteketének újraéledését is.

Temetésén kiterjedt, nagy családján kívül volt kollegái, tudós társai, a hazai cserkészettel együttérző ellenzéki politikusok, valamint a fiatal és öreg cserkészek - összesen mintegy kétezren - kísérték utolsó útjára.

Hazatért Teremtőjéhez, aki egy bonyolult kor nagyszerű feladatával bízta meg, annak számos örömeivel és gondjával.

Isten Veled Laci bácsi! Kívánunk boldog feltámadást!

Arató László

Egy öreg barát búcsúszava

Vitatkozó, sőt időnként egymással hajba kapó munkatársak között a hangod néha gyengének bizonyult, de az érveid hatása rendszerint így is érvényesült. Érvényesült legfőképpen azért, mert azok súlya személyes példaadásodban fogant.

A jóindulatú okvetetlenkedőket csodálatos béketűréssel szerelted le. Ám azokkal szemben akik törvényeink és fogadalmunk lényegét szétforgácsolni, és követelményeinket lazítani szerették volna, megmásíthatatlan határozottsággal és keménységgel léptél fel. Az idegen megszállásnak hitet, lelket és magyarságtudatot romboló utóhatásai ellen Sík Sándor hagyatékát a maga teljességében védted és őrizted meg.

A külföldi magyar testvérszövetséggel való együttműködés mindenkor szívügyed volt. A tájékozottság hiányából, rövidlátásból, félreértésekből, vagy merő személyeskedésből fel-felbukkanó előítéleteket gondosan eloszlattad. Így érdemed, hogy együttműködésünk határokon innen és túl sikeres nemzetszolgálatot teljesíthetett.

Laci: nyáron még megölelhettük egymást. Azóta a zászló kihullott kezedből, de vannak követőid, akik azt előtted meghajtják, majd újra magasra emelik. - Nyugodj békében.

Kelt Ottawában, Kanada, 1997. január hó

Dr. Mattyasovszky Zsolnay Miklós
a Külföldi Magyar Cserkészszövetség tiszteletbeli elnöke

A KMCSSZ HALOTTAI

KRISTÓ NAGY KATALIN

Életem első két cserkészvezetője egy héten belül halt meg: Bodnár Gábor és Kristó Nagy Katalin: "Katyi".

Amikor 1945-46-ban Németországban elkezdődött a cserkész- munka, a fiúk mellett mindjárt ott voltak a lányok is. Akkor még amolyan lábatlankodó megtérteknek számítottak. A "Hontalan Sasok" örsének mintájára mi, lányok is szervezkedni kezdtünk. Jó alkalmat adott erre, hogy 1946-ban, Niederaudorf-ban megnyílt egy leányinternátus. Itt az iskolában kezdte el Kristó Kati a toborzó munkáját. "Cecey Éva" név alatt rövidesen megalakult az első külföldi magyar leánycserkészcsapat.

Kristó Nagy Katalin volt a parancsnok. Megindult és rohamosan fejlődött a leány cserkészmunka. Kristó Kati vezette a csapatot a kivándorlás megindulásáig. Ő maga

Caracasba került és ott Fischer Ervinnel megalapították a venezuelai magyar cserkésztestet. Később Amerikába költözött, Garfielden telepedett le, ott nevelte fel két gyermekét. Katinak istenáldotta rajztehetsége volt, gyönyörűen tudott rajzolni, magyar népi mintákat tervezni és megalkotni. Rajzai nagyon sok régebbi cserkészkiadványban megtalálhatók. Kristó Nagy Katalin cscst. az Alföld nagy mezővárosából, Hódmezővásárhelyről származott. Németh László, a nagy magyar prózaíró [aki 1945 után Hódmezővásárhelyen élt belső száműzetésben] -- Kati édesanyjáról mintázta "Égető Eszter" című regényének női főalakját, a kommunista nemzetpusztítás korszakában a családját, nemzetét megtartó magyar asszonyt.

Akik ismerték, emlékükből őrzik Kati mosolygó, jóságos sötétbarna szemeit : lelkének tárványított kapuját. Nyugodjék békében.

Pillerné, Tirczka Éva, Sao Paulo - Brazília

SZILÁRD MÁRIO (1922-1996)

Szilárd Mário cserkésztestvérünk a Felvidéken született, és ott a magyar kisebbségi sorsban működő magyar cserkésztestben indult el cserkészélete. A második világháborút követő Szovjet megszállás és a csehszlovák kommunizmus magyarellenos terrorja őt is elszakította szülőföldjétől. Amerikába vándorolt ki, New Jersey államban telepedett le, és alapított családot. Amikor a lakóhelyéhez közeli Woodbridge városban is cserkészcsapat szerveződött, Ő is újból bekapcsolódott a cserkészmunkába. Feleségével a már régebben cserkészvezetői munkát végző (Horváth) Zsuzsával bekapcsolódott a munkába, vele és négy gyermekükkel együtt oszlopos tagjai lettek a csapatnak. Majd amikor parancsnokra volt szüksége a csapatnak, elvégezte a tisztitábor, és elvállalta a 2 sz. Bulcsu csapat vezetését. Szilárd Mário cscst. több éven át lelkesen és lekiismeretesen végezte a parancsnoki munkát -- mindaddig, amíg egészségileg bírta. Visszavonulása után, megrongált egészséggel, de töretlen lélekkel kísérté figyelemmel a cserkésztest tevékenységét. Isten nyugosztalja.

Schloder Miklós North Brunswick,

GERGOV PÉTER (1929 - 1996)

Gergov Péter a cserkésztesttel Szegeden ismerkedett meg először, amikor mint iparostanonc tagja lett egy úgynevezett "inascsapat"-nak. Ez az inascsapat, amely akkor (az I. világháború után) valamilyen mesterséget tanuló (asztalos, fémmunkás, kőműves, szabó, cipész stb.) lelkes iparosfiúkból állt, ---- döntően befolyásolta Péterbá' egész további életét. Az 1956-os szabadságharc és forradalom után - annyi sokezer társával együtt - Amerikában kapott menedéket . New Jersey állam fővárosában, Trenton-ban telepedett le. A legközelebbi magyar cserkészcsapatok New Brunswick városában voltak --- jó 30 mérföldnyire (kb. 50 km-re) lakóhelyétől. Mint hűséges öregcserkész, ide járt ki segíteni, cserkészkedni. Különösen nagy segítséget jelentett munkája és jelenléte a csapattáborokban.

Szerény fellépése, segítőkészsége, ügyessége, sugárzó jókedve -- feltűnő és ragályos jópélda volt a táborokban. Ezt a magartartást --mint sokszor elmondta -- a hajdani otthoni "inascsapatban" tanulta meg. Mikor betegsége erőt vett rajta, táborokba már nem tudott jönni, de akkor is el-eljött cserkészrendezvényekre, s felragyogott az arca, amikor cserkészbarátai örömmel és szeretettel körülvették. Gergov Péter áldásos öregcserkész munkát végzett. Isten nyugosztalja.

Schlóder Miklós, North Brunswick